

1

Het vliegtuig landde om 15.45 uur op Schiphol. De man in rij 4 had de hele reis, met zijn ogen dicht en een hoofdtelefoon op, in de stoel gezeten. Hij had zijn plan doorgenomen, op zoek naar fouten die hij niet kon vinden. Er stond veel op het spel en er was geen weg terug.

Hij deed langzaam zijn ogen open en keek naar de mensen die uit hun stoelen omhoogkwamen en hun handbagage bijezochten. Een jengeland kind werd door zijn moeder bij de hand gegrepen en naar de uitgang getrokken. Het hoofd van het kind liep rood aan, maar zijn moeder negeerde het. Een oudere dame glimlachte in zijn richting en hij glimlachte beleefd terug. Als ze wist wat hij kwam doen in dit koude kikkerlandje, had ze waarschijnlijk niet zo vriendelijk naar hem gelachen.

Hij kwam uit zijn stoel en liep traag naar voren. Zijn krullende hardos bewoog ritmisch op en neer bij elke stap die hij nam. Handbagage had hij niet.

De passagiers van vlucht 17 werden naar een centrale hal gedirigeerd, waar ze moesten wachten op hun bagage.

De oudere dame stond naast hem en tuurde naar het zwarte gat waar de koffers en tassen uit zouden komen rollen.

‘Daar heb je ze!’ riep ze enthousiast. Haar ogen straalden toen ze naar hem knikte. ‘Het is heerlijk om weer thuis te zijn na maanden. Ik begon het eten te missen.’

Hij grijnsde wat moeilijk en keek van haar weg. Vroeger was Nederland ook zijn thuis, maar hij had het zeven jaar geleden de rug toegekeerd. Wie had ooit gedacht dat zijn geboorteland zijn redding zou worden? Hij niet. Zijn terugkeer was voor hem een vorm van gezichtsverlies.

De eerste lading koffers en tassen kwam op de bagageband voorbij. Handen schoten naar voren.

‘O, daar is de mijne. Wilt u zo vriendelijk zijn om mijn koffer van de band te tillen? Het is die donkerbruine met de wieltes.’

De vrouw raakte vluchtig zijn arm aan en wees toen naar een leren gevaarte dat voorbijhobbelde. De glimlach zat nog steeds op haar gezicht geplakt en ze knikte hem bemoedigend toe.

Zijn ogen volgden haar uitgestoken hand.

‘Toe dan...’

Hij kwam in beweging en graaide de bruine koffer van de band.

‘Dank u wel.’ Ze klopte hem dankbaar op de arm en nam de koffer over.

Hij knikte. Ze moest eens weten...

De vrouw trok een handvat omhoog en liep met de koffer achter zich aan naar de glazen deuren.

Zijn koffer was bescheiden van afmetingen. Hij had niet veel bij zich: een stapeltje ondergoed, drie spijkerbroeken, vier truien en twee shirts. Hij was niet van plan om lang te blijven. Het was incasseren en wegwezen. Het plan kon alleen slagen als hij het tot in de details voorbereidde, en de voorbereiding slokte de meeste tijd op. Waarschijnlijk twee tot drie weken.

Fouten kon hij zich niet permitteren. Hij moest binnen een paar maanden het geld op tafel leggen, anders was hij de klos. In zijn overspannen brein had hij allerlei mogelijkheden afgewogen en uiteindelijk was het een Amerikaanse politiefilm die hem op het idee bracht: een ontvoering. Een ontvoering van een zakenman die bulkte van het geld. Iemand die makkelijk een paar miljoen kon missen.

Het was simpel, snel, en het leverde veel geld op. Hij moest dan wel zijn slachtoffer in een ander land zoeken. Niet in Spanje. Spanje was zijn veilige haven, zijn thuis. Daar kon hij geen rottigheid uithalen. Het zou uitgebreid in het nieuws komen en dat riep wellicht vragen op bij de mensen met wie hij samenleefde. Een ontvoering in het buitenland zou veel minder aandacht krijgen. Nederland lag voor de hand. Hij sprak de taal en hij was op bekend terrein. Nog voordat de politie een onderzoek zou zijn gestart, was hij veilig de grens over. Hij had echter een klein probleem. Waar haalde hij zo snel een rijke Nederlander vandaan? Hij kende er geen.

Het motorblok van de Ford dieselde nog wat toen hij de sleutel uit het contact trok. Het portier protesteerde piepend terwijl het openzwaaide en vijf seconden later weer terugsmakte in het slot. 'Goedkope roestbak...' mompelde hij en hij trok de rits van zijn jas tot onder zijn kin dicht. In Spanje was het in de maand april al aangenaam warm, maar hier in Nederland was het kil en guur weer. Hij was de kou niet meer gewend.

Met een honkbalpet en een bril met vensterglas had hij getracht zijn uiterlijk enigszins te veranderen. Hij liep met flinke stappen naar het internetcafé op de hoek van de straat. Zonder te aarzelen stapte hij naar binnen en liep recht op de

bar af. Hij bestelde een kop koffie en keek rond. Zijn ogen zochten naar een lege werkplek waar hij ongestoord zijn onderzoek kon doen. Er waren vier rijen van ieder acht tafels, die elk waren voorzien van een computer. De tafels werden onderling afgeschermd met ijzeren schotten van vijftig centimeter hoog. Hij telde in totaal drie lege plaatsen. Snel liep hij met zijn koffie naar een plek achter in het café en liet zich daar op een stoel zakken. Rechts van hem zat een jongen van een jaar of twintig, en links een oudere man van rond de zestig. Beiden waren verdiept in hun werk en sloegen geen acht op de man die oplettend om zich heen keek. Hij had zich voorgenomen dat de hele operatie niet meer dan drie weken in beslag mocht nemen. Hij was nu drie dagen in Nederland. Hij logeerde de eerste tien dagen van de voorbereiding bij zijn moeder in Eindhoven. In die zeven jaar dat hij was geëmigreerd, had hij haar twee keer opgezocht. Zijn moeder was nu achtenzeventig en begon te kwakkelen met haar gezondheid. Dat was een goede reden om zo plotseling terug te keren naar Nederland. Het zou in ieder geval geen argwaan wekken. Je wist maar nooit hoe lang het oude mensje nog zou leven. Daarnaast kon zijn moeder hem mooi een alibi verschaffen. Na een paar weken wist ze zich toch niet meer te herinneren wanneer hij wel of niet bij haar op de bank had gezeten. Ze was in ieder geval dolgelukkig om hem te zien. Er was wel even een zweem van teleurstelling op haar gezicht te lezen toen hij vertelde dat hij vaak weg moest voor zaken.

Voordat hij vertrok naar Nederland, had hij op het internet in 's-Hertogenbosch naar een tweedehands autootje gezocht. Niet te duur en niet te opvallend. Direct na de landing op Schiphol was hij met de trein naar de stad gereisd en had het

vehikel daar voor zeshonderd euro gekocht. Een rode Ford Escort uit 1997. De carrosserie was flink gedeukt en op het linker achterportier zaten wat roestplekken. Motorisch was hij nog in redelijke staat. Zodra hij het losgeld had ontvangen, ging de auto naar de sloop. Beetje bij beetje zou hij in onderdelen worden verkocht, en uiteindelijk zou hij niet meer te traceren zijn.

Gisteren had hij op de vrije markt in Cuijk de nodige inkopen gedaan: zes meter touw, twee rollen tape, beddengoed, een landkaart van Duitsland en een groot kartelmes. Daarna was hij naar Duitsland gereden en had in Kleef een internetcafé bezocht. Hij had zijn uiterlijk opnieuw veranderd door met wat flinke klodders gel zijn haar in een strakke coupe achterover te kammen. Hij maakte onder de naam Behave.and.pay een Hotmailadres aan en reed toen weer terug naar Eindhoven, waar zijn moeder met het avondeten op hem zat te wachten. Hij zette de computer aan en staarde bedenkelijk naar het interneticoontje op zijn scherm. Het was nu tijd om een slachtoffer uit te zoeken. Een rijke vent, het liefst iemand uit het zuiden van Nederland. Als hij zijn slachtoffer had overmeesterd, wilde hij niet met hem door het hele land crossen om bij het onderduikadres te komen.

Hij tikte zijn zoekvraag in: de rijkste Nederlanders. Een glimlach gleed over zijn gezicht toen een overzicht van sites op het scherm verscheen: 'Alles op een rij: vijftig rijkste Nederlanders', 'Quote 500', 'Top 100 van rijkste Nederlanders'. Naam, adres en het vermogen van de families werden keurig op lijsten gepresenteerd. Meewarig schudde hij zijn hoofd. Zo eenvoudig was het dus.

Hij koos een willekeurige naam uit: familie Tichelaar uit Oss met een geschat vermogen van 72 miljoen euro. Ze stonden

op de vijffennegentigste plaats van rijkste Nederlanders. Harm Tichelaar was eigenaar van diverse autobedrijven in Nederland.

Hij had de volgende dag zijn Ford Escort op een parkeerterrein even over de grens bij Goch geparkeerd en bestudeerde zijn aantekeningen met informatie die hij met zorg van het internet had gehaald. De Belgische Ardennen leken hem het geschiktst om zijn slachtoffer te verstoppen. Dicht bij de grens van Duitsland en niet te ver van Nederland.

Hij viste zijn mobiele telefoon uit zijn broekzak en toetste het nummer van het vakantiepark in. Een vriendelijke dame stond hem te woord. Hij stelde zich in het Engels voor als Sonny Summertime, een zakenman uit Londen, die voor twee weken een bungalow op het vakantiepark wilde huren. Hij kwam met zijn vrouw en wenste een wat afgelegen bungalow, zodat ze samen konden bijkomen van hun jachtige leven in het overvolle Londen.

Dat was volgens de receptioniste geen enkel probleem. Het park was in die periode nog niet voor de helft geboekt. De vrouw adviseerde hem een vipbungalow die voorzien was van een romantische open haard, een waterbed, een jacuzzi en een privésauna. Om geloofwaardig over te komen kon hij niet anders dan deze dure vierpersoonsbungalow te reserveren voor aanstaande vrijdag.

Hij verbrak de verbinding en zuchtte. Het geld dat hij voor deze operatie bij elkaar had gesprokkeld, vloog zijn zakken uit. Van de 2500 euro had hij nog 1200 over. Dat was dan jammer voor Harm Tichelaar, want als de broekriem moest worden aangehaald, gold dat ook voor hem. Hij ging de man niet in de watten leggen. Hij moest eten wat de pot schafte, en

dat werd hoogstwaarschijnlijk een droge boterham en slappe thee. Dan voelde hij ook eens wat armoede was.

Hij startte zijn auto en reed naar een Duits warenhuis, waar hij de nodige toiletartikelen, levensmiddelen en twee autobladen kocht. De gekochte spullen werden op het lijstje met 'nog te doen' afgevinkt. Hij was zorgvuldig bezig met het inbouwen van een vals spoor. Hij wist dat de politie de locatie van een telefoongesprek via zendmasten kon natrekken. Daarom belde hij ook op Duits grondgebied. Voor elk contact met de familie van Tichelaar zou hij naar Duitsland rijden. De politie zou denken dat hij een Duitser was. En als Harm dan vrijkwam, zou hij dit beamen. Hij kreeg niets anders dan Duits eten en Duitse tijdschriften en kranten te lezen. De radio stond afgestemd op een Duitse zender en als hij Harm iets te melden had, dan deed hij dat in het Duits. De politie zou zich volledig op Duitsland storten. De bungalow in België zou nooit worden gevonden, en daarmee de eventuele sporen die achterbleven ook niet.

Het was een prachtig en intelligent plan. Iets waar hij trots op kon zijn. Jammer dat hij het met niemand kon delen. Hij had zich verdiept in oude ontvoeringszaken, zoals die van de bierbrouwer Heineken, hoteleigenaar Van der Valk en de echtgenote van multimiljonair De Kroes. De ontvoerders hadden fouten gemaakt, en daar kon hij van leren. Hij reed langs het grensgebied naar het zuiden en markeerde de internetcafés en telefooncellen die hij op zijn route tegenkwam op een wegenkaart.

Bij Sittard ging hij de grens over en hield het vandaag voor gezien. Hij had zijn moeder beloofd dat hij vanavond voor haar zou koken. Paella zou het worden. Een origineel Spaans gerecht. Het oude mensje hunkerde naar aandacht

en begon te morren dat hij elke dag zo vaak van huis was. Hij ging rond halfacht de deur uit en kwam pas tegen zessen binnen. Hij was enig kind, en zijn vader was drie jaar geleden overleden. Buiten haar zuster van negenenzestig en wat neven en nichten, had ze niemand. Misschien dat hij een leuk huisje voor haar in Spanje kon kopen, waar ze haar laatste jaren kon slijten. Hij kon het losgeld wat opschroeven. Tichelaar zwom tenslotte in het geld. Vier miljoen kon hij makkelijk missen.

Hij keek zijn moeder afwachtend aan. ‘Vind je het lekker?’ Het antwoord liet even op zich wachten. Ze kauwde traag op een stukje inktvis en roerde ondertussen met haar vork door de rijst op haar bord. Ze slikte. ‘Het is heerlijk, jongen.’ Hij zag aan haar gezicht dat ze loog. ‘Moet je morgen weer weg voor zaken?’ ‘Ja, mam. Maar ik beloof je dat ik vroeg thuis ben. Zullen we in de middag een kopje koffie gaan drinken op een terrasje?’ Haar gezicht begon te stralen. ‘Dat zou fijn zijn. Ik denk dat het wel vier jaar geleden is dat ik in een restaurant een kopje koffie heb gedronken. Dat was nog met je vader bij De Ambassadeur in de binnenstad. Laten we hopen dat het morgen mooi weer is.’ Hij was even geraakt door haar opmerking. Vier jaar geleden? ‘Luister mam... Wat zou je ervan zeggen als ik een leuk appartementje in Spanje voor je kocht? Dan ben je niet zo alleen.’ ‘Een appartementje?’ Haar ogen vulden zich met tranen. ‘Ik weet niet, lieverd. Wat moet dat allemaal niet kosten?’ ‘Maak je daar nou maar geen zorgen over. De zaken gaan geweldig en daar mag jij ook van meegenieten.’

‘Je bent een lieverd en ik ben trots op je’, bekende ze emotioneel.

Hij wist nu zeker dat hij moest doorzetten.